

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

De glorie van God is intelligentie.

JOSEPH SMITH.

No. 8.

15 April 1912.

17de Jaargang.

BEPROEVING.

Schrikbarend woord! Wat al gedachten van onvoorziene gebeurtenissen verbinden we aan uwe beteekenis. Toen we 't Evangelie aannamen was 't eene der eerste dingen die de zendingen ons vertelden: „Ge zult wel een weinig strijd krijgen. Satan zal u niet loslaten. Hij zal u trachten te verzoeken, en ook de Heer zal zonder twijfel uw geloof beproeven. Geen zoon noch kind neemt Hij aan dan nadat hij beproefd is, en als goud zevenmalen gelouterd.” — Zoo werd ons gezegd. „Denk dan in uwe beproevingen, als ze mochten komen, aan Abraham, denk aan Job, en bovenal denk aan Christus.”

We aanvaardden de taak. De taak om het Evangelie na te leven. We waagden ons in den strijd. We waren moedig. We herinnerden ons uit alle die geschiedenissen van het verleden, dat God weliswaar beproefde maar dat Hij ook overal kracht naar kruis schonk, en dat nog nimmer iemand boven zijne vermogens lasten waren opgelegd.

Maar . . . de moeiten kwamen echter. Hier viel iemand armoede ten deel en deed hem worstelen om zijn dagelijksch bestaan. Daar ontviel een dierbaar pand door den dood. Weer ergens ergerde men zich aan hetgeen wat anderen deden, en vreemd genoeg, wij die vooraf waren gewaarschuwd, ons overviel de beproeving van een gansch andere zijde dan wij hadden verwacht. Als ze kwamen de moeiten en het verdriet, wij zouden ze aanvaarden als ons met wijze bedoelingen door een liefhebbend Vader toegemeten. Niets, o niets zou ons kunnen vervreemden van de liefde van Christus. Niets, o niets kon ons doen twijfelen aan de Goddelijke waarheden van het Evangelie, dat te midden

van ongedachte en ongezochte wentelingen als eene openbaring tot ons was gekomen. We wisten het, o ja, we wisten het, 's Heeren volk moest beproefd worden, want het karakter moest gestaald in s levens lijdensschool, en om het fundament bevestigd te krijgen, moesten de palen worden ingedreven in de kreunende aarde, om zodoende het gebouw de noodige vastheid te geven. En toen kwam de tijd. We hadden gedacht dat het armoede zou zijn, en vooraf reeds wapenden we ons. We baden Vader om ons staande te houden in het nakende leed, en we vermeenden dat al dreigde ook het spook van den honger, als we maar onze kinderen op konden voeden in Gods vreeze, en als we maar met onze geliefden eens konden blijven in den dienst van God, dan zouden ons alle aardsche mœilijkheden niet deren.

„Al 'd aardsche moelijkheden,
Zijn slechts een oogenblik,
Heer, dat uw liefde ons eenmaal,
Een gloriekroon beschik.”

.....
Een kinderlijkje! — We hadden hem spelend zien vertrekken. Geene gedachten hadden wij er aan dat de engel der beproeving van den troon van den Vader was uitgezonden om hem of haar, waarop al onze hoop was gevestigd, en waarvan we ons voorstelden het groot te brengen en met zorg op te voeden, opdat het biddend geknield aan onzen schoot, de Evangeliewaarheden met de moedermelk zoude indrinken, — we hadden er niet aan gedacht dat juist dat van ons zoude worden genomen. Dood ... Voor altijd heengegaan. Onze lieveling nimmer, nimmer meer aanschouwen. En wij hadden het zoo lief. Waarom, waarom o Vader het ons ontnomen? Ge wist toch onze bedoeling. Ge wist toch, dat we niets liever wenschten dan iets goeds, iets groots voort te brengen van dat pand. Was het niet ons eigendom? Hadden we 't niet met smart en weedom de wereld zien inkomen? Was het niet juist daarom zoo dierbaar aan het moederhart? Smart en pijnen waren er geweest, maar ook blijdschap, o blijdschap, ongekende moederweelde. wanneer ze staarde en blikte in het teedere gelaat van het van God gegevene leven.

Gegeven? — ja, gegeven. Maar Hij die gaf en geeft, — Hij neemt, en thans heeft Hij van u genomen

Beproefde moeder, denk aan Job. Beseffende het groote verlies, nog tienmaal grooter dan het uwe, want hij verloor tien kinderen, zeide hij: „de Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, de naam des Heeren zij geloofd.”

Groot is uw verlies en smartelijk de weg des Heeren voor u, maar weet dat Hij waakt, en schoon de slag zwaar is, eens

komt de tijd dat ge op de droevenissen dezes levens als op eenen smartelijken droom zult terug zien en bij getrouwheid zal eens uw kind u opnieuw in de armen worden gevoerd, en een traan van onuitsprekelijke dankbaarheid zal opwellen in uw oog als ge in het verheerlijkte gelaat van den beschermgeest zult blikken, die met de zorg van uw lieveling was belast, en alle de sluimerende kiemen van Goddelijke deugd in hem heeft kunnen doen ontwikkelen, waar straks uwe moedertrots zich in volle weelde in zal kunnen verheugen.

Vreugde en blijdschap doortrilde uw jeugdig hart, blakende van ijver toen de sluier der duisternis voor u gevallen was en ge de schoonheden van Gods koninkrijk voor u zaagt ontrollen. Welk machtig verschil toch tusschen dien levendmakenden godsdienst en de doode theoriën u als kind geleerd. Hoe zwol u het hart van blijde verwachting als ge straks met dien gloedaanbrengende boodschap u naar de uwen zoudt spoeden om ook hen de blijmare te doen verkondigen dat de duisternis der eeuwen geweken was, en het liefelijk Evangelielicht als een stralen schietende zomerzonne reeds zijne middaghoogte had bereikt. O gewiselijk, uw Godvreezende vader en uw biddende moeder zouden ook dat Evangelie willen aannemen. Geen twijfel daaraan. Eén enkel woord zoude reeds voldoende zijn.

Arm kind! De blijmare is u reeds vooruitgesneld. Uwe ouders zijn reeds onderricht van uwen omgang met de Mormonen. Ze weten reeds, dat ze u al in hunne strikken hebben gevangen. En bij uwe thuiskomst met uw hart vol liefde voor uw God, voor uw geloof en voor uwe ouders, zwelt de toornader op het voorhoofd van uwen vader en paren zich de tranen uwer veelgeliefde moeder met de harde verwijten u toegevoegd, omdat ge het geloof, al was het dan in uwe oogen ook een dwaalgeloof, — het geloof uwer vaderen verlaten hebt om u te begeven op het in de oogen van uwe geliefden, zondige en gevloekte levenspad der zedeloze Mormonen.

Nogmaals, arm kind! Ge hebt uwe dierbaren verloren. Erger nog dan dat ge ze grafwaarts had moeten brengen. Hunne harten zullen jegens u verstijven, en de stem des bloeds zal verstikken onder den satanhaat, door hen zelve niet gekend noch begrepen. Zie, uw teergeliefde broeder, van wien ge in uwe jeugd het licht der oogen waart, hij wendt beschaamd en vernederd het hoofd van u af. O, zult ge maar niet den last terneder werpen? Zult ge maar niet vaarwel gaan zeggen aan uwe idealen van volmaking, zoo gruwzaam miskend door hen naar wien uw harte trekt met de liefelijke koorden der allernauwste bloedverwantschap? Ziet,

uw hart wordt reeds verteederd jegens hen. Het bloed spreekt reeds . . . Maar neen, hoor, in de verte daar ruischt het:

„Niet lang zal 't lijden duren.

Draag nog een poos uw kruis,

Allicht slechts weinige uren,

En veilig zijt gij thuis.”

En — uwe ziele fluistert, — . . . dat, dat was de beproeving. Ik had het verwacht van eene geheel andere zijde, maar nu zie ik, nu weet ik, wat de Heer bedoelde als Hij zeide: „Wie vader of moeder liefheeft boven mij is mijns niet waardig.”

Beproeving! —

Hoe klein is uw naam. Hoe groot en veel omvattend uwe betekenis.

Vader, — onze Vader. — Vader van uw verlaten zoon Jezus, help ons alle beproevingen te kunnen doorstaan. Help ons u te dienen met terzijdezetting van eigen gevoelens. Leer ons in beproeving op u te bouwen. Wij vragen het u in Jezus naam, Amen.

HET LEEM VAN DEN POTTENBAKKER.

Bij het verdedigen van onze leerstellingen aangaanden den vrijen wil van den mensch en het daarmee verbonden verwerpen van de leer der uitverkiezing, zooals beschreven in de geloofsbelijdenis der orthodoxe secten, levert de tekst waarop bovenstaande woorden doelen somtijds nogal eenige moeilijkheid op. Immers zoo heet het dan, de Apostel Paulus zegt in het 9de hoofdstuk van Romeinen toch zoo duidelijk, dat de pottenbakker recht en macht heeft over het leem om van den eenen klomp een vat ter eere en van den anderen klomp een vat ter oneere te maken, dat het toch al heel bezwaarlijk aangaat om te loochenen dat daar van uitverkiezing sprake is.

Laten we dan beginnen met te zeggen dat het van ons als Heiligen der Laatste Dagen ook altijd zeer onwijs is om te ontkennen dat wij gelooven in uitverkiezing. Wij gelooven daar wel terdege aan. Het eenige verschil tusschen ons en zij die in de leer der zoogenaamde predestinatie gelooven, bestaat hierin, dat diegenen namelijk gelooven dat God naar ZIJN VRIJMACHTIG WELBEHAGEN van voor de grondlegging der wereld reeds de onderscheidene stervelingen had uitverkoren en dat zonder dat één hunner NOCH IETS GOEDS, NOCH IETS KWAADS HAD GEDAAN. Dergelijke uitverkiezing zooals geformuleerd is b.v. in de Gereformeerde geloofsbelijdenis, daar gelooft de Kerk van Christus niet aan, en wel in de allereerste plaats niet, omdat

Christus daar zelf niet aan geloofde. Hij zelve zeide daarentegen „komt ALLEN tot Mij die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.” Niet alleen de uitverkorenen, maar ALLEN.

Maar wij zouden het in ons artikel niet hebben voor deze keer over wat Jezus zeide, maar we zouden uitleggen wat Paulus bedoelde wanneer hij sprak over de gelijkenis van den pottenbakker. Want het was niet eene gelijkenis van Paulus zelve, maar ook hij gebruikte hier de woorden die een ander reeds vóór hem had gebruikt. Evenals wij in het bezit zijn van de geschrevene woorden van hen die voor ons zijn geweest, evenzoo waren ook de Apostelen van vroeger dagen in het bezit van vele geschriften door hen als Goddelijk erkend waaruit zij af en toe aanhalingen deden. Zelfs Jezus gebruikte menigmaal onderscheidene woorden die reeds voor Hem door Gods Profeten van het oude tijdperk waren gebruikt. Wij moeten bij het beschouwen dezer zaken niet uit het oog verliezen, dat toenmalig het heele Oude Testament al bestond, en dat dat zelfs veel meer onder de eerste Christenen werd gebruikt als het thans met de lateren het geval is. Welnu, zoo'n geschrift had Paulus nu voor zich en daaruit ontleende hij het beeld wat hij hier gebruikt.

Dat geschrift was het geschiedboek van de profetiën van Jesaja, en deze Profeet in oude dagen vertelt dat de Heere hem riep om zich op te maken om in het huis des pottenbakkers te gaan om aldaar eene les te leeren. Toen nu Jeremia daar was aangekomen was de pottenbakker juist bezig om een werk op de schijven te maken. Alzoo om een pot te draaien, de wijze waarop in die dagen de onderscheidene fraaie stukken aardewerk werden gemaakt. Het vat nu dat de pottenbakker bezig was te maken, dat werd verdorven, en toen nadat hij het opnieuw had gekneed, toen maakte hij daarvan een ander vat. Nadat Jeremia dat alles had aangezien, toen geschiedde des Heeren woord tot hem zeggende: „Zal Ik ulieden niet kunnen doen, gelijk dezen pottenbakker, o huis Israels? spreekt de Heere; ziet, gelijk leem in de hand des pottenbakkers, alzoo zijt gijlieden in Mijne hand, o huis Israels. In een oogenblik zal Ik spreken over een volk en over een koninkrijk, dat Ik het zal uitrukken en afbreken en verdoen.”

Wat nu is hier de zaak. Hier spreekt de Heere niet over Zijne vrijmacht, maar hier maakt Hij den profeet Zijne almacht duidelijk. Even zooveel macht als die pottenbakker heeft over het leem en die verdorven klomp wederom op nieuw productief te maken, even zooveel macht — wil de Heere zeggen, heb Ik, o Jeremia, over het huis Israels, en evenals die pottenbakker allicht vermeent dat het voor dat verdorven vat goed is om weer opnieuw tot den oorspronkelijken klomp leem terug te keeren om

dan straks weer opnieuw wellicht voor een ander en beter vat te worden gebruikt, evenzoo kan ook Ik het allicht wel en goed achten om, met het oog op de diepe verdorvenheid van het huis Israëls dat te vernietigen en het tot den oorspronkelijken klomp doen terugkeeren en Mijne plannen er verder niet uit te werken.

En hiermede nemen ook wij gaarne genoegen. Ook wij erkennen de macht des Heeren, dat Hij namelijk het vermag, wanneer het een of ander volk het verdorven heeft, datzelve volk te doen vernietigen. Dat de Heere zich somwijlen genoodzaakt ziet dat te doen, dat heeft de geschiedenis maar al te vaak bewezen. Maar hier is geen sprake van de VRIJMACHT des Heeren. Neen, de macht des Heeren ten verderve openbaart zich hier alleen omdat het volk zijnen weg voor Hem heeft verdorven. En dat nu was wat de Vader door een aanschouwelijk voorbeeld in het huis des pottenbakkers Jeremia duidelijk maakte.

Dat dit werkelijk het geval is en hier niet op de een of andere wijze de Schrift wordt verdraaid, blijkt ten allerklaarste uit het volgende vers. We lezen daar namelijk het volgende: „Maar indien dat volk over hetwelk Ik zulks gesproken heb, zich van zijne boosheid bekeert, zoo zal Ik berouwen hebben over het kwaad dat Ik het gedacht had te zullen doen.”

Geen enkel oogenblik, zoo zien wij hier, denkt de Heere er aan en wanneer er maar een enkele kans op verbetering bestaat, dat Hij dan dat volk zou willen verdoen. Neen, daarentegen, Hij — de Heere, — waarvan ons gezegd wordt dat Hem niets berouwen kan, Hij zegt hier, dat het kwaad wat Hij gesproken zal hebben, dat zal hem alsdan wanneer er bekeering zich bij het volk openbaart, — berouwen. Geen uitverkiezing derhalve die zich grondt op een reeds voor er nog de minste kans tot zondigen bestond, geen uitverkiezing tot zaligheid, of in het onderhavige geval, tot verdoemenis, neen, maar een terugkeeren op een eenmaal genomen besluit, wanneer het volk zich bekeert.

Van dat voorbeeld, voor meer dan 700 jaar reeds terneder geschreven door een voorganger van den grooten Paulus, is het dat de Apostel zijn beeld kiest. En dat ook Paulus op zijne beurt er dezelfde bedoeling aan vast knoopt, dat wordt ons duidelijk wanneer wij zijn zendbrief aan zijn geliefden Timotheus lezen. In het tweede hoofdstuk daarvan lezen we, nadat hij wederom heeft aangetoond dat niet allen dezelfde roeping en dezelfde heerlijkheid kunnen hebben, maar dat ieder daarentegen gegeven zal worden overeenkomstig dat hij verdiende — we lezen dan verder: „Indien dan iemand ZICHZELVEN van dezen reinigt, die zal een vat zijn ter eere, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren, tot alle goed werk toebereid.”

Daarna vervolgt hij om op te sommen welke dingen nagelaten moeten worden en welke gedaan om een dergelijk vat te worden. Voor een vat ter eere is nog niemand uitverkoren, maar allen kunnen het worden, wanneer men maar voortgaat door zichzelf te reinigen. Maar, — zoo hoor ik al iemand vragen, — kunnen wij dat wel? En zijn wij dan niet allen verdorven? Alles striemen en etterbuilen, vanaf het hoofd tot de voetzolen toe, die niet uitgedrukt of verbonden zijn? Neen, we zouden het wel willen schrijven met een uitroepsteeken. Dat heeft de Heere nergens gezegd. Alleen werd dit getuigt van een zeker volk, dat in die dagen uitmuntte door goddeloosheid, maar nooit of nimmer heeft de Heere dit van alle Zijne kinderen getuigt. Iedere tekst die zou worden aangehaald tot het staven van deze bewering, we kunnen daar vrijelijk van zeggen, deze tekst is uit zijn verband gerukt en wordt alsdan toegepast op personen en zaken waarvoor ze niet geschreven was. Eene vrijmachtige uitverkiezing des Heeren bestaat niet. Niet alleen niet voor de wereld was, maar ook nu niet. Alle uitverkiezing van den Vader berust op de eeuwigdurende wet van natuurlijke oorzaak en natuurlijk gevolg. Waar het volk den wil des Heeren doet, daar zal het goede worden genoten, en waar ze het niet doet, daar moet noodwendig de straf volgen. Iedere wet door den Heere gegeven is zoo ingericht dat de menschen die kunnen volbrengen, wat ook door andersdenkenden mag worden beweerd. Was het niet zoo, dan was het dwaasheid om wetten te geven, en het feit dat Adam zoo geschapen was, dat hij alle wetten des Heeren kon houden, — als het zoo was, dat neemt niet weg, dat de wetten waarover het hier gaat niet aan Adam, maar aan zijn nageslacht waren gegeven, die toen zij die wetten ontvingen reeds in den zoogenaamden staat der zonde verkeerden. Gode zij dank echter, door Zijn Goddelijk licht van openbaring heeft Hij er voor gezorgd dat Zijne kinderen in deze laatste dagen zooveel van Zijn verheven bestaan is geopenbaard, dat deze redenen kunnen vinden om Hem niet te vreezen als een tiran en een beul, die van hen vraagt wat zij wel konden maar nu niet meer kunnen volbrengen, maar door het van den Hemel geschenen licht weten zij, dat Hij hen geboden geeft overeenkomstig hunne draagkracht, die hen, wanneer onderhouden, op zullen voeden tot betere mannen en vrouwen en hen eenmaal in Zijne Goddelijke tegenwoordigheid terug kunnen brengen. Daarom is het dat de Heiligen der Laatste Dagen God liefhebben en Hem niet vreezen met een groote vreeze, maar zich daarentegen beijveren om Zijnen wil te leeren kennen en dezelve te doen.

EEN BRIEF VAN DEN ENGELSCHEN MINISTER
VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

Mijnheer.

In antwoord op uwen brief van den 16den betreffende het onderwerp aangaande de propaganda der Mormonen in dit land, ben ik gelast door den Staatssecretaris te zeggen dat geen rapport betreffende deze zaak door dit departement gepubliceerd is geworden. De aandacht van den even genoemden Staatssecretaris is eveneens getrokken geworden in zake de beweringen als waarvan u gewag maakt, verschenen en publiek gemaakt in de nieuwsbladen in Nederland, maar hij is niet in staat aan te wijzen uit welke bron deze beweringen zijn voortgesproten.

Ik verblijf uw dw. dr.,

L. A. ARTHEN.

Aan Mr. ROSCOE W. EARDLEY,
Crooswijkschesingel 7B,
Rotterdam.

Boven geciteerde brief dient voor altijd uit de wereld te helpen de beschuldigingen onlangs tegen ons publiek gemaakt, door zeker gedeelte van de godsdienstige pers in dit land, en is op 't zelfde oogenblik het middel om deze aantijgingen te brandmerken als de meest infaamste laster.

Hij die oorspronkelijk dergelijke geschiedenissen op de been heeft gebracht moet een snoode en geheel vrijwillige leugenaar zijn geweest, en wij hebben het diepste medelijden met hen die door dergelijke leugenachtige beweringen zijn misleid en daardoor tegen ons in het harnas gejaagd. Moge God hen vergeven, want zij wisten niet wat zij deden. Mogen wij niet ten allerernstigste den raad geven aan hen die zich hebben opgeworpen om leiders van het volk te zijn en waarvan verondersteld wordt, dat zij hen tot hun geestelijk welzijn dienden te onderwijzen, dat zij zichzelf volkomen rekenschap zouden geven van de bronnen, de origineele bronnen der waarheid, alvorens ze kwaad gingen spreken omtrent hunnen naaste, wijl ze anders allicht bevonden konden worden onder die klasse van menschen die verdoemd zouden zijn als brekers van het negende gebod der wet van Mozes, om niet te spreken van de onderwijzingen van den Meester als weergegeven in Matth. 5 : 44?

Recht zoeken langs het pad van onrecht is bedrog.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

VOORJAAR-OPSTANDING.

Wederom, als reeds zoovele honderden van jaren voor dezen, is het liefelijk jaargetijde aangebroken. Wederom schijnt de zonne in hare vroege voorjaarspracht. Wederom wordt langzamerhand het veld en de boomen bedekt met een maagdelijk groen. Wederom ontluiken van uit de aarde die liefelijke spruitjes, die spreken van de komende dagen van zonneschijn en zomerwarmte. Zoel is het in de lucht. Het geluid in de stille avonduren plant zich voort, en een voorjaarsnevel omhult het landschap. De zon is thans ter ruste, en geluidloos is het buiten in het stille veld. Alleen van uit de drukke nabijzijnde stad komt in doffe toonen het gewoel en geroezemoes van de drukte die daar nog heerscht. Kom met ons, als uwe bezigheden het u veroorlooven, en maak eene wandeling hier in het vrije opene veld. Hier is de schepping. Ginds in de straten-drukke der groote wereldstad is de schepping der menschen te zien en te hooren. Lawaaiig en schreeuwerig, maar hier is de schepping van God. Hier voelt zich het hart naderen tot Hem die aan alle natuurdingen het aanschijn gaf. Hier woont Hij in de koelte die daar strijkt over de velden. Hier woont Hij in het aandonkerende vergezicht, waarover nog een glans licht van de pas weggegene lichtbron. Hier wordt gesproken van een sterven, maar hier klinkt ook eene hoopvolle fluistering van een weder ontwaken. Zij ging ter ruste de dagvorstinne, maar evenals zij hier ter ruste ging evenzoo verscheen ze in nieuwe godenpracht op een andere plaats ten tooneele. Het ontluikende groen zegt ons: — „ziet hoe wij gestorven waren, herinnert u hoe wij door de stormen van den vorigen reeds vroegen herfst van onzen bladertooi waren beroofd, en hoe wij gestorven schenen toen ijs en hagel over onze kruinen scheerde. Wij zijn echter opgestaan. Met frissche levenskracht zijn wij opnieuw tevoorschijn getreden en opnieuw maken wij ons bereid om straks weder met onze bloemen en geuren het menschedom te verkwikken. Leven is daar opnieuw. Het volle rijke leven. Het eeuwigdurende leven. Het leven dat zich telkens herstelt na schijnbaar te zijn ingeslapen. De dood is verwonnen voor ons. Onze God,

— de zon, — heeft ons wakker gekust en blij gehoorzaam zijn wij weder ontwaakt, om schooner dan ooit te voren de maat van onze schepping te vervullen. Eene opstanding is er geweest voor ons als planten en bloemen. En gij, o mensch, gij aanschouwt het, en het schijnt u niets vreemd. Ja, daar zijn onder u die ons voorbijgaan en niet eens onze schoonheid, waarmede wij luide verkondigen de goedheid van hem of haar die ons ten leven terugriep, — opmerken. Toch zijn wij daar. Wij vervullen de lucht, die gij inademt, met aangename en liefelijke geuren. Ter verademing van u, o mensch, is het dat wij voorjaar op voorjaar terugkomen om den lof te bezingen van die ons het aanschijn gaf. Doet ook gij zoo niet? Zijt ook gij niet verheugd voor de gave van het leven? Woekert ook gij niet met datgene wat u is gegeven geworden om daarmede uwe omgeving te veraangename? Hebt ook gij niet eene roeping te vervullen? En zult ook gij niet, evenals wij, wanneer de hertst van uw leven daar zal zijn, van uwe bladeren worden beroofd? En als die ruwe stormen daar zullen zijn, en u van uwe bladerkroon zullen berooven, ja wanneer zij uwen stam zullen knakken, en ook over u het sneeuwkleed des doods zal worden uitgespreid, kunt gij dan, o mensch, ook zeggen, wij hebben tot op de hoogte waarop wij waren gekomen de maat van onze schepping vervuld?"

We zien het leven terugkeeren in de planten en in de bloemen en in de boomen ieder voorjaar opnieuw. We zien ieder jaar weer opnieuw de zon te voorschijn komen na de droeve en trieste wintertijd. Ieder jaar weer opnieuw zien wij de natuur hare opstanding vieren. Spreekt dit alles niet tot ons? Spreekt dit alles niet van een nieuw leven ook voor ons? Zijn wij, — het schepsel, — minder dan de schepping? Is daar ook voor ons niet een dageraad in het verschiet, wanneer wij deze baan hebben doorloopen? En denken wij, — het schepsel, — wat zoo goed de planten en de boomen aan ons toevertrouwd, weet te verzorgen, opdat hen alle kans mag worden geboden om straks in schooner pracht zooals wij zagen dat ze deden, — te voorschijn te komen, — denken ook wij aan het verzorgen van ons zelve voor het even zeker komende voorjaar der toekomst? We dienen het ten minste te doen. Maar evenals in zoo menige zaken, zijn wij menschen, die geroepen zijn om de heeren der schepping te wezen, wij zijn zoo uiterst inconsequent. Hetgene wij weten dat noodzakelijk is voor de ons omringende natuur, dat passen wij toe. Als de winterstormen in aantocht zijn dan bedekken wij onze planten en nemen alle voorzorgsmaatregelen. Wij verzorgen het vee aan ons toevertrouwd tegen den ruwen winter. We zaaien het koren reeds dan wanneer die winterstormen nog moeten komen, wetende dat

dit alles ten goede zal komen. Wij weten dat het koren, dat in het najaar wordt gezaaid, vóór het andere dat pas in de vroege lente wordt ter aarde besteld, een voorsprong zal hebben, en is het laatste eerst klaar om geoogst te worden in den herfst van het volgend jaar, het eerste biedt ons reeds zijn vruchten wanneer nog de volle zomer daar is. Het kan ook niet anders. De tijd was er voor gegeven, en het was toebereid. Maar, wat doen wij zelve om ons eene toekomst te bereiden voor de vroege ochtend van ons volgend bestaan? Zien wij ook hierbij nauwkeurig toe dat alle middelen worden beraamd, om ons zelve zoo schitterend mogelijk te voorschijn te doen komen? Geven ook wij thans acht dat er voldoende en doelmatige maatregelen worden genomen om ons te verzekeren dat de vruchten der opstanding intijds rijp zullen zijn? Alle gelegenheid is ons geboden. De Heer heeft ons als 't ware met een tuin van beschermende wetten omringd, die ons in staat kunnen stellen om al datgene te voorschijn te brengen en al die maatregelen te treffen die ons straks van onschatbare waarde zullen blijken te zijn. Menigmaal geven wij daar geen acht op. Menigmaal laten wij de kans ons hier geboden ongebruikt voorbijgaan. Menigmaal verdiepen wij ons in den oogst van het dagelijksch bestaan, en laten de toebereidselen voor den oogst der toekomst na. Is de oorzaak daarvan allicht te zoeken in het feit dat wij van onzen toekomstigen staat niet zoo zeker zijn als we dat zijn van de vrucht, die wij planten in den bodem? Is het dat wij niet zooveel waarde stellen op datgene wat ons kan bereid maken om in eene schoonere gedaante weer te voorschijn te komen als we zijn neergelegd? Wie zal de diepste diepten van des menschen drijfveren opdelfen? Wie zal zeggen waar de oorzaak schuilt? Om het even is het ook, wat de oorzaak is, een feit is dat het te constateeren valt, maar geen feit is het ook eveneens dat van de Heiligen der Laatste Dagen, die zich even zeker van het toekomstig bestaan bewust zijn als van den toekomstigen oogst van het in droeve tijden gezaaide koren, verlangd kan worden dat zij even als het graan en de planten en bloemen, die de noodige zorgen worden gewijd, ook zichzelf zullen verzorgen om straks in staat te zijn het glorievolle lentelicht van den opstandingsmorgen te kunnen aanschouwen. De middelen, — het bekleedsel om ons te bedekken voor de koude van het graf en ons te verzorgen voor de lente aanstaand, — ze zijn er. In Gods beschermende wetten zijn ze gelegen. Alleen onze zorg om ze toe te passen wordt vereischt. Zij op hunne beurt zullen niet nalaten hunnen invloed te doen gelden, en wanneer de tijd der nieuwe jonge levenslente dan daar zal zijn dan zal het schoone gewaad, geweven door ons streven en in

overeenstemming met Gods wetten ons leven in te richten onze leden tooien, en met welgevallen zullen wij en anderen die ons lief en dierbaar zijn de oogen richten op het teedere lentegroen van het nieuwe en volmaaktere leven, wat alsdan te voorschijn zal komen.

VERSLAG DER GRONINGER CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche conferentie te Groningen is gehouden geworden op Zondag 31 Maart. Twee vergaderingen waren belegd, namelijk een in het gewone vergaderlokaal Schoolstraat 6, en de avondvergadering vond plaats in het gebouw „Concerthuis”, Poelestraat.

Na gebruikelijk zingen werd de morgenvergadering geopend door Ouderling J. B. Castleton. Na nogmaals, maar thans door het koor, een lied ten gehoor te hebben gebracht, werd het Avondmaal bediend door Ouderlingen W. de Brij en Eugene Smith. Een kind werd ingezegend door Pres. Eardley. Conferentiepresident Joseph Reed sprak een woord van welkom tot de aanwezigen, waarna Ouderling Ray van Wagoner optrad met het onderwerp „gebed”, aantoonende de schoonheden ervan en verklarende hoe het gebed als een middelweg beschouwd kon worden tusschen het menschdom en zijnen Maker.

De onderscheidene autoriteiten der kerk, alsmede die der zending alhier, werden hierop voorgesteld door Pres. Reed, en gebruikelijk goedgekeurd en ondersteund. Eveneens werd een verslag voorgelezen van datgene wat gedaan was in de laatst verlopen 6 maanden.

Pres. Joseph Knight van de Arnheemsche Conferentie was de volgende spreker, en zijne bemerkingen golden de ontwikkeling der Heiligen (leden der Kerk). Menige goede en nuttige onderwijzing werden door hen ten gehoor gebracht, die wanneer algemeen toegepast, inderdaad eene groote vooruitgang van het algemeen karakter-gehalte van de leden als gevolg zou hebben.

Ouderling L. E. Holdaway was de volgende spreker. Hij behandelde meer in het bijzonder het onderwerp „tienden” en deed zien de noodzakelijkheid om dit zeer voorname beginsel van het Evangelie in het oog te houden, en de voordeelen, zoo maatschappelijk als geestelijk, aan dit beginsel als zegeningen des Allerhoogsten uitdrukkelijk verbonden en beloofd.

Als tusschenzang werd, ter verpozing, door het koor gezongen: Lied No. 77, „Ons hooger doel”.

De laatste spreker in de morgenvergadering was Conferentiepresident Laurence H. Taylor, van Amsterdam. Zijne rede was

in het bijzonder gericht tegen de aanwezige Heiligen, om hen te verstaan te geven dat zij ware en trouwe Heiligen der Laatste Dagen dienden te zijn, wat uit moest komen in de werken en handelingen van het dagelijksche leven.

Na gezang werd de vergadering gesloten door Ouderling Eugene Smith.

De avondvergadering, gehouden in de gezellige zaal van het Concerthuis, was zeer goed bezet met zoowel een aanzienlijk aantal vreemdelingen als wel leden. Door de onderscheidene sprekers aldaar was tot onderwerp gekozen de vraag en bewijzen voor de echtheid van de zending van Joseph Smith, alsmede hoe aangetoond kon worden dat hij inderdaad een profeet van God was geweest. De behandeling van dit interessante onderwerp was aan drie onderscheidene sprekers opgedragen, en wel aan de Ouderlingen: Rosco W. Evans, James M. Grant en B. Tiemersma.

De eerste spreker, Ouderling Evans, wijdde meer in het bijzonder uit over de profetien en de vervulling daarvan omtrent dit groote onderwerp in den Bijbel gegeven, terwijl Ouderling Grant des profeten persoonlijke hoedanigheden besprak als te zijn in volkomen overeenstemming met zijne hooge roeping. Ouderling Tiemersma, die als onderwerp behandelde de vruchten van de leer door Joseph Smith voortgebracht, en opnieuw als het eeuwig Evangelie hersteld, deed zien door middel van onderscheiden aanhalingen uit de geschiedenis der eerste Heiligen zoowel als het verloop dat de nieuw opgerichte godsdienst had gehad, dat het inderdaad door de vruchten bewezen kon worden dat de boom goed was, niettegenstaande de afschuwelijke laster en de vervolging uitgestort op het hoofd van hen, die deze onpopulaire godsdienst tot de hunne hebben gemaakt.

Alle de onderscheidene sprekers gaven een zeer sterk getuigenis aangaande de waarheid van het groote werk waarvan zij vertegenwoordigers waren in de wereld, en met den meesten aandrang werd door ieder van hen gewezen op de verplichtingen der Heiligen, die zich hebben verbonden om dezen godsdienst gestand te doen. Eveneens werd niet nagelaten om de aanwezige vrienden te wijzen op de noodzakelijkheid van een onderzoek omtrent dit werk. Met veel succes werd na afloop aan de deur gecolporteerd met propaganda-lectuur en naar verondersteld mag worden ging iedereen zeer voldaan huiswaarts.

Nog was aan den vooravond van den Zondag dat de Conferentie gehouden zou worden een zeer interessante vergadering belegd, voor de leden en zendelingen, alwaar onderscheidene van de schoone liederen Zions werden gezongen en de verschillende

geschiedenissen, verbonden aan hun ontstaan, verteld werden door speciaal daartoe te voren aangewezen personen.

Op Maandag 1 April werd er eene priestervergadering gehouden meer in het bijzonder voor de zendelingen, alwaar zeer urgente onderwerpen werden besproken en door Pres. Eardley in verband met de goede gang van zaken zeer vele onderwijzingen werden gegeven aan de tegenwoordige zendelingen.

Onderscheiden van de leden die wij later spraken getuigden nog nimmer van te voren eene zoo goede en aangename Conferentie te Groningen te hebben gehad.

Het zangkoor, onder de bekwame leiding van Ouderling Sylvester Low, bracht schoone zang ten gehoor. Eveneens komt de organist en pianist, welker moeilijke taak vervuld werd door de zendelingen Thompson en Brown, een woord van lof toe voor het werk wat zij leverden.

ONS ZENDINGSWERK IN HET VERLOOPEN KWARTAAL VAN 1912.

Het zal zonder twijfel van groot belang zijn voor onze lezers in het vaderland maar eveneens voor hen in Amerika te weten dat het werk over het geheel genomen gedurende het afgelopen kwartaal vooruit is gegaan. Wij hebben te kampen gehad met overwegingswaardige tegenstand van de zijde van een gedeelte der godsdienstige pers, eveneens met enkele van de zoogenaamde klasse van ambtenaren, alsmede met de tentoonstelling van allerlasterlijkste beelden in bioscopen enz; maar de invloed hiervan, oorspronkelijk bestemd om het werk te hinderen, schijnt niet het gewenschte resultaat te heboen gehad.

Over het geheel genomen hebben alle ouderlingen uit in het veld, gewerkt met toewijding en volharding, en hunne geloovige pogingen alsmede de resultaten daarvan kunnen worden gezien in het verkregen succes. Ons driemaandelijksch rapport doet zien dat behalve hen die arbeiden in het hoofdkantoor, de 71 ouderlingen werkzaam in deze zending hebben 26454 families bezocht bezig zijnde met tractaten, en 3919 voor de tweede of meerdere malen op uitnoodiging; 10506 evangeliegesprekken zijn gehouden geworden, 110058 tractaten zijn uitgegeven, 22835 boeken verspreid, waarvan 122 standaardwerken; 1151 vergaderingen zijn gehouden geworden, 15 nieuwe intekenaren op de Ster gewonnen en 58 personen zijn gedoopt. Gedurende de drie maanden zijn 4 nieuwe zendelingen aangekomen en 8 werden ontslagen om naar huis terug te keeren.

Gedurende de maand Maart bracht Ouderling James M. Grant de meeste tijd door met vreemdelingen, namelijk 96 uur. Herbert L. Spencer had de meeste uren met leden doorgebracht, namelijk 193. Hugh R. Woolley deed de meeste „tracting” namelijk 89 uur. Fred. F. White had de meeste Evangeliegesprekken, 275. Orson A. Carstenson gaf in aantal de meeste tractaten uit, namelijk 1395, en Rosco E. Evans de meeste boeken 996. Melvin C. Morris

had de meeste uitnoodigingen tot een bezoek voor de eerste maal, 475 en Fred. F. White de meeste zoogenaamde „revisits” namelijk 72.

Wij gevoelen ons dankbaar gestemd tot den Heer voor de zegeningen, die Hij op ons heeft uitgestort, en met Zijne hulp is het ons ernstig voornemen om voort te gaan in Zijn heerlijk werk.

VOORBESTAAN.

Het Eerste Presidentschap schrijft in *Improvement Era* de volgende verklaring neer, onder den datum van 31 Januari 1912.

TOT WIEN HET MOGE BEHOOREN. Het eerste presidentschap heeft niets toe te voegen in betrekking tot den toestand van het voorbestaan, aan datgene wat vervat is in de openbaringen aan de Kerk. De geschreven standaard der Schriften toont aan dat allen die tot deze aarde kwamen en in sterfelijkheid werden geboren, een voorbestaan hadden, een geestelijk, maar persoonlijk bestaan als de zonen en dochteren van den Eeuwigen Vader. (Zie Paarl van Groote Waarde. Hoofdstuk 3, vers 5-7). Jezus Christus was de eerstgeboorne. Een geest van God geboren is een onsterfelijk wezen. Sterft het lichaam, de geest sterft niet. In opgestanen staat zal het lichaam evenzoo onsterfelijk zijn als den geest Beschouwingen over den toestand en de loopbaan van Adam vóór hij tot de aarde kwam, zijn van geene werkelijke waarde. Door openbaring wordt ons geleerd dat hij Michaël was, de Archangel en hij aan het hoofd stond van zijn nakomelingschap der aarde. (Leer en Verb. 107:53-56). Dogmatische leerstellingen kunnen niet de plaats innemen van openbaringen, en wij dienen ons te vergenoegen met datgene wat aangenomen is als leerstelling, en geene discussies houden over zaken, die na alle besprekingen nog slechts theoretische dingen blijven.

Uwe broederen,

(was geteekend) JOSEPH F. SMITH,

ANTHON H. LUND,

CHAS. W. PENROSE.

Eerste Presidentschap.

De redactie van „*Improvement Era*” teekent hier nog het volgende bij aan

Betrekkelijk het wezen en het zijn van Adam, kan nog worden gezegd, dat de Profeet Joseph Smith te Far West, omstreeks het jaar 1839 eenige aanduidingen gaf omtrent dit onderwerp, wat gevonden werd in een van zijne predikationen. Ook hier leeren wij dat Adam, Michaël is de Archangel, waarvan gesproken in de Schriften. Hij is de vader van de menschelijke familie, en voert het bevel over de geesten van alle menschen. Jezus Christus staat voor hem, en aan Hem is gegeven alle glorie en heerlijkheid. Adam geeft verslag van zijn rentmeesterschap aan Jezus, den Zoon des Menschen aan wien was gegeven den sleutel te houden van het heelal. Hij echter, — Adam, — behoudt zijn standplaats als hoofd der menschelijke familie. Jezus is de middelaar van het Nieuwe Verbond. Hij is de groote Hoogepriester. Adam komt in de tweede plaats.

Van deze beweringen, en van menige anderen die kunnen worden aangehaald, is het duidelijk en klaar dat Adam en Christus, twee personen zijn, en niet één. Het is eene dwaal-leerstelling hen als een en dezelfde persoon te beschouwen, want Jezus is de Christus, een lid der Drieheid, der Godheid, aan wien Adam de vader van het menschdom hier op aarde onderworpen is. Adam zal rekenschap hebben te geven aan onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus, wiens bloed verzoent voor de zonden van hen die gevallen zijn door de overtreding van Adam.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Welbezochte bijzondere vergaderingen zijn gehouden geworden te Zwolle, den Helder en Amsterdam II.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Uit een brief van Ouderling J. H. F. Volker ontleenen wij het volgende:

„Mijn hart is nog steeds bij de zending in Holland, alwaar ik zoovele genoegelijke en aangename dagen doorbracht. Ik verblijd mij ten zeerste van de goede vooruitzichten in betrekking tot het werk te hooren en hoop van harte dat dezelve eerlang verwezenlijkt zullen worden. Ik alsmede mijne familie, wij gevoelen het succes der zending als 't ware in onze harten en hopen in ons oude vaderland een groote vooruitgang te mogen zien in het werk des Heeren. Wij allen zijn gezond en wel.”

VERPLAATST.

De navolgende Ouderlingen zijn als volgt verplaatst:

O. M. Calder van de Groninger naar de Amsterdamsche, J. E. Ostler van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche, en Hugh Woolley van de Arnheemsche naar de Rotterdamsche Conferentie.

AANGEKOMEN.

29 Maart. Ouderling J. v. d. Wel met echtgenooten zijn aangekomen van Rupert Idaho. Ouderling v. d. Wel is de Amsterdamsche Conferentie aangewezen als arbeidsveld.

INHOUD.

Beproeving	Biz. 113	Ons Zendingswerk in het verloop	
Het leem van den Pottenbakker	„ 116	kwartaal van 1912	Biz. 126
Een brief van den Engelschen		Voorbestaan	„ 127
Minister v. Binnenlandsche Zaken	„ 120	In ons eigen Zendingsveld	„ 128
Voorjaar-Opstanding	„ 121	Van over den Oceaan	„ 128
Verlag der Groninger Conferentie	„ 124	Verplaatst.	„ 128
		Aangekomen	„ 128

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika † 1.00. — Per exemplaar 10 cent.